

ดัชนีปริจเฉทซึ่งทำหน้าที่หลักในระนาบโครงสร้างวัจนกรรม

ระนาบโครงสร้างวัจนกรรมเป็นองค์ประกอบของปริจเฉทส่วนที่แสดงโครงสร้างของปฏิสัมพันธ์ของเจตนาในการกล่าวถ้อยคำของผู้พูด

ในการสนทนากัน เมื่อผู้พูดกล่าวถ้อยคำอย่างใดอย่างหนึ่งออกมา ผู้พูดย่อมมีเป้าหมายหรือเจตนาอย่างใดอย่างหนึ่งด้วยเสมอ ภาษารูปคำซึ่งเป็นที่ถ้อยคำที่ผู้พูดพูดออกมานั้น อาจแสดงเจตนาของผู้พูดได้โดยตรงหรืออาจเป็นรูปภาษาซึ่งไม่สอดคล้องกับเจตนาที่แท้จริงของผู้พูดก็ได้ เช่น เมื่อผู้พูดใช้รูปประโยคคำถาม "เปิดวิกิบุเบาๆหน่อยได้มั๊ย" ผู้พูดอาจไม่ได้มีเจตนาถามเพื่อหาคำตอบ แต่มีเจตนาบอกให้ผู้ฟังเปิดวิกิบุเบาๆ เป็นต้น เจตนาในการกล่าวถ้อยคำนี้ก็คือ "วัจนกรรม" ซึ่งมีผลอย่างยิ่งต่อการสนทนา เพราะผู้ฟังจะต้องพยายามตีความและทำความเข้าใจเจตนาของผู้พูดอยู่ตลอดเวลาของการสนทนา เพื่อที่จะปฏิบัติตนหรือดำเนินการสนทนาต่อไปได้อย่างเหมาะสม

มีผู้ที่สนใจศึกษาวัจนกรรมและพยายามเสนอประเภทของวัจนกรรมไว้ต่างกันไป เช่น Austin (1962) ซึ่งเสนอคำกริยาแสดงการกระทำไว้เป็น 5 ประเภท (ดูบทที่ 2) คือ กริยาประเมินค่า (verdictives) กริยาบงการ (exercitives) กริยาผูกมัด (commissives) กริยากระทำการ (behabitives) และกริยาเสนอเรื่อง (expositives)

ต่อมา Searle (1977) (อ้างใน Key, 1993:131) ได้จำแนกประเภทของการสื่อเจตนาด้วยการกล่าวถ้อยคำไว้ 5 ประเภท ได้แก่ การสื่อเจตนาเสนอเรื่อง (representatives) การสื่อเจตนาสั่งหรือชี้แนะ (directives) การสื่อเจตนาผูกมัด (commissives) การสื่อเจตนาแสดงความรู้สึก (expressives) และการสื่อเจตนาประกาศ (declaratives)

ส่วนในภาษาไทยนั้น นววรรณ พันธุเมธา(2525) ได้จำแนกประเภทของเจตนาในการกล่าวด้วยคำเป็น 3 กลุ่มใหญ่ ได้แก่ เจตนาแจ้งให้ทราบ เจตนาถามให้ตอบ และเจตนาบอกให้ทำ

อย่างไรก็ดี ยังไม่มีข้อสรุปที่ชัดเจนและเป็นที่ยอมรับว่า เจตนาในการกล่าวด้วยคำของมนุษย์นั้นนำมาจัดเป็นกลุ่มได้จำนวนเท่าใด และจะใช้ชื่อเรียกว่าอย่างไร ในงานวิจัยนี้ จะระบุชื่อวัจนกรรมตามเจตนาของผู้พูดที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาข้อมูลการในสนทนา ผู้วิจัยพบว่ามิตช์นี่ปริจเจกซึ่งทำหน้าที่หลักในระนาบโครงสร้างวัจนกรรม คือแสดงเจตนาอย่างใดอย่างหนึ่งของผู้พูดได้ รวมทั้งสิ้น 10 ดัชนี และแสดงให้เห็นการแบ่งหน้าที่ย่อยในระนาบโครงสร้างวัจนกรรมเป็น 8 หน้าที่ ดังต่อไปนี้

- ก) หน้าที่แสดงเจตนาชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงด้วยดัชนีปริจเจก นี้_(๒)
- ข) หน้าที่แสดงเจตนาอธิบายหรือความคิด แสดงด้วยดัชนีปริจเจก สิ
- ค) หน้าที่แสดงเจตนาโน้มน้ำหนักผู้ฟัง แสดงด้วยดัชนีปริจเจก เออะ
- ง) หน้าที่แสดงเจตนาชี้แจงความสนใจของผู้ฟัง แสดงด้วยดัชนีปริจเจก นะ_(๒)

และ ใช่_{มี}

- จ) หน้าที่แสดงเจตนาขอการสนับสนุน แสดงด้วยดัชนีปริจเจก นะ
- ฉ) หน้าที่แสดงเจตนาถามผู้สนความเข้าใจ แสดงด้วยดัชนีปริจเจก ว่า_{อันเออะ}
- ช) หน้าที่แสดงเจตนากระตุ้นให้ตอบคำถาม แสดงด้วยดัชนีปริจเจก หา_(๒)
- ซ) หน้าที่แสดงเจตนาเรียกความสนใจจากผู้ฟัง แสดงด้วยดัชนีปริจเจก นี้_(๑)

และ เฮ้อ

อาจเรียกตารางสรุปภาษารวมของดัชนีปริจเจกซึ่งแสดงหน้าที่หลักในระนาบโครงสร้างวัจนกรรมได้ดังตารางที่ 10 นี้

ระนาบโครงสร้างวิศวกรรม							
ชั้นจ ข้อเท็จจริง	อินทราน	โน้มหน้า ใจ	้าความ สนใจ	ขอการ สนับสนุน	ตามพิสูจน์ ความเข้าใจ	กระตุ้น ให้ตอบ	เรียกความ สนใจ
$F_{(e)}$	ลี	เดอะ	นะ _(e) โซมือ	เนาะ	ว่าจันเดอะ	หา _(e)	นี่ _(e) เฮ็ฮ

ตารางที่ 10 แสดงภาพรวมของการแสดงหน้าที่ของดัชนีปริจเจกทีในระนาบ
โครงสร้างวิศวกรรม

ในบทนี้ จะได้แสดงรายละเอียดเกี่ยวกับตำแหน่งในการปรากฏ หน้าที่หลัก และ
หน้าที่รองของดัชนีปริจเจกทีในระนาบโครงสร้างวิศวกรรมทั้ง 10 ดัชนีทีละดัชนีตามลำดับ

6.1 ตำแหน่งในการปรากฏของดัชนีปริจเจกทีในระนาบโครงสร้างวิศวกรรม

จากการศึกษาด้านตำแหน่งในการปรากฏ พบว่า ดัชนีปริจเจกทีในระนาบโครงสร้าง
ทั้ง 10 ดัชนี มีปรากฏในตำแหน่งต่างๆดังต่อไปนี้

6.1.1 ตำแหน่งต้นผลิต ในตำแหน่งที่พบดัชนีปริจเจกทีต่อไปนี้

เดอะ โซมือ นี่_(e) เฮ็ฮ

6.1.2 ตำแหน่งท้ายผลิต ในตำแหน่งที่พบดัชนีปริจเจกที ว่าจันเดอะ และ หา_(e)

6.1.3 ตำแหน่งต้นหน่วยย่อยในผลิต ในตำแหน่งที่พบดัชนีปริจเจกทีต่อไปนี้

นะ_(e) นี่_(e) เฮ็ฮ

6.1.4 ตำแหน่งท้ายหน้าชื่อในผลิต ในตำแหน่งนี้พบดัชนีปริเจกต์ต่อไปนี้
นี้_(๕) ลี เถอะ นะ_(๕) ไซมัย เนาะ ว่าจันเถอะ

6.1.5 ตำแหน่งหน้าอนุภาค ในตำแหน่งนี้พบดัชนีปริเจกต์ต่อไปนี้
นะ_(๕) นี้_(๖) เฮ็ส

6.1.6 ตำแหน่งหลังนามหรือนามวลี ในตำแหน่งนี้พบดัชนีปริเจกต์ นะ_(๕)

6.1.7 ตำแหน่งหลังวิเศษณ์วลี ในตำแหน่งนี้พบดัชนีปริเจกต์ นะ_(๕)

6.1.8 ตำแหน่งหลังอนุภาค ในตำแหน่งนี้พบดัชนีปริเจกต์ต่อไปนี้
นี้_(๕) ลี เถอะ นะ_(๕) ไซมัย เนาะ ว่าจันเถอะ

6.1.9 การปรากฏเป็นผลิต ดัชนีปริเจกต์ซึ่งสามารถปรากฏเป็นผลิตได้ ได้แก่
เนาะ และ หา_(๕)

6.1.10 การปรากฏเป็นหน้าชื่อในผลิต ดัชนีปริเจกต์ซึ่งสามารถปรากฏเป็น
หน้าชื่อในผลิตได้ ได้แก่ เถอะ นะ_(๕) ไซมัย เนาะ หา_(๕) นี้_(๖) เฮ็ส

การปรากฏของดัชนีปริเจกต์ในระนาบโครงสร้างวัจนกรรมนี้ อาจเขียนสรุปได้
เป็นตารางที่ 11 ดังปรากฏในหน้า 116

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 11 แสดงภาพรวมของการปรากฏของดัชนีปัจจัยเอกในระนาบโครงสร้างกิจกรรม

ดัชนีปัจจัยเอก	ดัชนี ผลัด	ดัชนี ผลัด	ปรากฏ เป็น ผลัด	ต้น TCU	ท้าย TCU	ปรากฏ เป็น TCU	หน้า นาม/ นามวลี	หน้า ภาค แสดง	หน้า อนุภาค	หน้า นาม/ นามวลี	ท้าย นาม/ นามวลี	ท้าย วิเศษณ์/ วลี	ท้าย อนุภาค
นี่ _(e)					X								X
ลี					X								X
เดอะ	X				X	X							X
นะ _(e)				X	X	X			X	X		X	X
ไทม์	X				X	X							X
เนาะ			X		X	X							X
ว่าจ้างเดอะ		X			X								X
พำ _(e)		X				X							
นี่ _(e)	X			X		X			X				
เฮ้อ	X			X		X			X				

6.2 การแสดงหน้าที่หลักและหน้าที่หลักของดัชนีปริจเฉทในระนาบโครงสร้างวงกรรม

6.2.1 $\underline{n}_{(e)}$

$\underline{n}_{(e)}$ เป็นดัชนีปริจเฉทแสดงวงกรรมขึ้นจงข้อเท็จจริง

หน่วยย่อยในผลึกที่ปรากฏหน้า $\underline{n}_{(e)}$ จะมีเนื้อความอ้างถึงข้อเท็จจริงซึ่งผู้ฟังยังไม่รู้หรือยังไม่ตระหนัก $\underline{n}_{(e)}$ จะทำหน้าที่แสดงเจตนาของผู้พูดที่จะขึ้นจงเรื่องดังกล่าวให้ผู้ฟังได้รู้หรือได้ตระหนัก

ในตัวอย่าง(60)นี้ เมื่อราชันย์ไตรศัพทถึงดีเจณูสได้ ก็บ่นว่าไตรศัพทมาหลายครั้งแล้ว แต่เพียงจะติด ดีเจณูสจึงได้ขึ้นจงให้ราชันย์ได้ตระหนักว่า ขณะนี้ก็ไตรศัพทคิดแล้ว เพื่อที่ราชันย์จะได้พูดในสิ่งที่อยากพูด ดีเจณูสใช้ $\underline{n}_{(e)}$ เพื่อแสดงเจตนาขึ้นจงข้อเท็จจริงดังกล่าว

(60) ราชันย์ : ไตรมาหลายทีแล้ว, $\text{คิดจะที.} \begin{cases} \underline{?ข} : ^{351} \\ \underline{?ข} : ^{41} \end{cases}$, คิดแล้ว $\underline{ก} : ^{42}$
 ดีเจณูส : $\underline{ba}^{45}$, คิดหน้าไมค์ด้วย $\underline{ba}^{45}$, อหากจะคุยอะไรหน้าไมค์นี่ปล่าว.
 (ทหารอากาศภาคที่: 15-17)

ส่วนในตัวอย่าง(61)นี้ เป็นการใช้นี้ $\underline{n}_{(e)}$ เพื่อแสดงเจตนาขึ้นจงข้อเท็จจริงที่ผู้ฟังยังไม่รู้นัก่อน

(61) กอล์ฟ : เห็นปอสบอก, เดือนกำลังท้อง $\underline{ก} : ^{41}$, $\begin{cases} \text{ใกล้จะ} & \text{คลอดแล้ว.} \\ \underline{ข} : ^{35} & \\ \underline{กข}^{45}, \underline{กข}^{45}, & \text{ไปวัด} \end{cases}$
 ปีก :
 หนึ่ง :
 ได้เทอนั้น $\underline{ก} : ^{41}$.
 กอล์ฟ : สงสัยคงไม่ไป.

(ส่วนคนออกเวง: 137-140)

หนึ่งเกรงว่า ถ้าหากเราไปรับประทานข้าวต้มในงานศพคุณแม่ของเพื่อนตามที่ปูกเสนอมานั้น อาจต้องเป็นลมเพราะความหิว แต่กอร์ดันคิดว่าถ้าเป็นลมก็ดี เพราะอ้างได้ว่าเกิดจากความเสียใจที่คุณแม่ของเพื่อนเสียชีวิต กอร์ดันจึงใช้ลีในการแสดงเจตนาอื่นกรานว่า หากเป็นลมเพราะความหิวก็ดี โดยกอร์ดันคาดจากการพูดของหนึ่งว่าหนึ่งไม่ได้คิดว่าการที่จะต้องเป็นลมในงานศพเพราะความหิวนั้นเป็นเรื่องที่ดี

ส่วนตัวอย่าง(33)ที่ได้เลือกกล่าวถึงในบทที่ 4 นั้น แสดงการที่พิธีกรชายใช้ ลี เพื่อขอร้องว่านักดนตรีต้องริวกลอง

(33) พิธีกรชาย : lcw⁴¹ ชำรงกับนเรนทร์ni⁴¹,
มันต่างกันฮังโงเนื้อ.
ชำรง : ʔaw⁴¹, มันต่างกันตรงที่ว่านเรนทร์หมายถึงว่า, ไปทัว หาดำแหน่ง
อะไรไม่ค่อยได้.
พิธีกรชาย : ʔaw⁴¹, กลองมาsi⁴¹, lo⁴¹.
(พี่น้อง: 35-39)

พิธีกรคาดหวังว่านักดนตรีจะริวกลองรับคำตบของชำรง แต่ปรากฏว่านักดนตรีไม่ทัวเช่นนั้น ทำให้พิธีกรคาดได้ว่านักดนตรีไม่ได้มีความคิดหรือความตั้งใจที่จะริวกลองแน่แล้ว จึงใช้ ลี เพื่อแสดงการขอร้องว่านักดนตรีจะต้องริวกลอง

โดยสรุป ดัชนี่ปริงเจท ลี ทำหน้าที่หลักในระนาบโครงสร้างวัจนกรรม และมีหน้าที่รองในระนาบสถานะของเนื้อหา

6.2.3 เดอะ

เดอะ เป็นดัชนี่ปริงเจทแสดงเจตนาในมโนสำนึกของผู้ฟัง มีหน้าที่รองแสดงว่าก๊อชค่าที่ผู้พูดกล่าวเป็นเรื่องที่ผู้พูดคิดว่าตรงข้ามกับสิ่งที่อยู่ในความนึกคิดของผู้ฟัง

เดอะ จะปรากฏที่จอหน้าข้ออในมโนสำนึกมีเนื้อความที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังคล้อยตามเห็นด้วยหรือปฏิบัติตาม เป็นการแสดงเจตนาในมโนสำนึกของผู้ฟัง

การที่ผู้พูดต้องกล่าวโน้มน้าวใจผู้ฟังนั้น ก็เพราะผู้พูดคาดหรือเห็นอยู่ว่าผู้ฟังไม่ได้คิดหรือเชื่อเช่นนั้น ดังนั้น การที่เถอะมีหน้าที่หลักแสดงเจตนาโน้มน้าวใจจึงทำให้เถอะมีหน้าที่รองแสดงสถานะของเนื้อหาด้วย ว่าเรื่องดังกล่าวนั้น ผู้พูดคาดว่าเป็นสิ่งตรงข้ามหรือไม่สอดคล้องกับสิ่งที่อยู่ในความนึกคิด ความเชื่อ หรือความตั้งใจของผู้ฟัง

ในตัวอย่าง(63)นี้ ตาใช้ เถอะ รูปแปร $h\chi^{45}$ ในการแสดงเจตนาโน้มน้าวใจให้ชายเชื่อว่าเป็นการดีที่ตามมาเล่าให้ชายฟังว่าหลานไปมหาวิทยาลัย เพราะมีฉะนั้นแล้วชายก็คงไม่รู้ว่าหลานไปไหน และก็คงบอกผู้ที่โทรศัพท์มาหาหลานไม่ได้ โดยคาดว่าเขาไม่ได้คิดเช่นนั้นอยู่ในขณะนั้น

(63) ชาย : kha^{41} , ออกไปข้างนอก, เห็นเค้าบอกว่าเค้าจะไปมหาวิทยาลัย

kha^{41} . . . ขอคุณ kha^{41} .

ตา : $h\chi^{45}$, อังคี่ $h\chi^{45}$, ฉันทมาระบาสให้เธอฟัง, ไม่งั้นเธอ kw^{41} ไม่รู้ kw^{41} , ว่ากอล์ฟไปไหน. เธอไม่ได้ถามกอล์ฟ kw^{41} .

(ก่อนนอน:79-82)

ตัวอย่าง(64) แสดงการที่ตาใช้ เถอะ รูปแปร $h\chi^{45}$ ในตำแหน่งต้นประโยค โดยมีเจตนาโน้มน้าวใจหลานให้เชื่อว่าจะไม่ช้าอาการปวดข้อเท้าของหลานก็คงหาย หากหมั้นทาศาที่สาธิตให้

(64) ชาย : $h\chi^{45}$, เดี่ยว kw^{41} หาส. $ni\chi^{41}$, ค่อยๆใส่เข้าเนื้อ, บีบวดเข้า.

(ก่อนนอน:47)

ส่วนตัวอย่าง(65)นี้ แสดงการที่ปุกใช้ เถอะ ในการโน้มน้าวใจกอล์ฟให้เชื่อและหลีกเลี่ยงให้รถยกคันที่พาฮามเบียดเข้ามาข้างหน้าไปก่อน โดยให้เหตุผลว่า รถคันนั้นมีขนาดใหญ่กว่า ทั้งนี้ ปุกคาดว่าในขณะนั้นกอล์ฟอาจจะไม่ได้คิดที่จะให้ทางรถคันดังกล่าว

(65) ปีก : ((หัวเราะ))ให้เค้าไป๒๒ กอล์ฟ, คั้นเค้าใหญ่.
กอล์ฟ : ๒๒^{๓๓}. (?)

(ส่วนคนออกเสียง: 374-375)

สรุปได้ว่า เถอะ ทำหน้าที่หลักในระนาบโครงสร้างวรรณกรรม และมีหน้าที่รอง
ในระนาบสถานะของเนื้อหา

6.2.4 นะ_(๒)

นะ_(๒) เป็นดัชนีปริศนาคำแสดงวรรณกรรมอำนาจความสนใจของผู้ฟัง
ดังได้เคยกล่าวมาแล้วว่า ขณะที่ผู้พูดกำลังพูดอยู่นั้น ผู้พูดอาจให้ความสำคัญกับ
ถ้อยคำของตนไม่เท่ากันโดยตลอด บางถ้อยคำผู้พูดอาจไม่ให้ความสำคัญมากนัก ก็จะพูดไป
ตามปกติ ในขณะที่บางถ้อยคำ ผู้พูดจะให้ความสำคัญมากและต้องการให้ผู้ร่วมสนทนาให้
ความสนใจกับถ้อยคำดังกล่าวเป็นพิเศษ อาจเป็นเพราะผู้พูดเห็นว่าถ้อยคำนั้นเป็นข้อมูลส่วน
ที่จะช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจเรื่องราวต่อไปได้ง่ายขึ้น หรือเพราะผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังแสดงการ
ตอบสนองอย่างใดอย่างหนึ่งกับข้อความส่วนนั้น ดัชนีปริศนาคำ นะ_(๒) เป็นรูปภาษาที่ผู้พูด
สามารถใช้เพื่อให้เห็นบรรทัดวัตถุประสงค์ดังกล่าวนี้ได้
อย่างไรก็ดี ผู้พูดอาจต้องการทำให้ผู้ฟังสนใจต่อถ้อยคำของตน ก่อนที่จะกล่าว
ถ้อยคำนั้นๆ หรือหลังจากได้กล่าวถ้อยคำนั้นไปแล้วก็ได้ ด้วยเหตุนี้ นะ_(๒) จึงสามารถ
ปรากฏได้ทั้งในตำแหน่งต้นและท้ายหน่วยย่อยในวลี

ตัวอย่างต่อไปนี้ แสดงการใช้ นะ_(๒) เพื่อทำให้ผู้ฟังสนใจถ้อยคำที่ตนพูดถึง

(๑๘) พิศิกร : หม่อมวลเฮอะมาก. [จริงๆแล้วที่จะบอก, -ที่เรากำลังพูดถึง=
เจนจิรา : เฮอะมาก.
พิศิกร : =๒1^๑ ก็คือถาวรฮัล ชิต [อเวนนั่นเอง, ๒๒^{๒๕} ๒๒^{๒๕}. พี่เคยอ่าน=
เมืองคัม : [อเวนิว. ๒๒^{๒๑}.
(ผู้บ: 138-141)

หลังจากที่ได้พูดคุยถึงความเป็นมาของการที่เจนจिरา เมืองคัม และเพื่อนๆได้
 ร่วมกันเปิดผับในย่านรอสซิล ซิตี อเวนิวแล้ว นิธิกรต้องการจะเล่าความรู้สึกของตนเกี่ยว
 กับย่านดังกล่าวจากการที่ตนเคยผ่านไปย่านนั้น แต่ต้องการอ้างความสนใจของผู้ร่วมสนทนา
 ก่อนว่า ขณะนี้ยังคุยกันเรื่องรอสซิล ซิตี อเวนิวอยู่ เพื่อให้ผู้ร่วมสนทนาจะเข้าใจและติดตาม
 เรื่องที่นิธิกรจะกล่าวต่อไปได้

ตัวอย่าง(67) แสดงการใช้ นะ_(๔) เพื่ออ้างให้ผู้ฟังสนใจถ้อยคำที่ผู้พูดจะกล่าวต่อ

- (67) นิธิกร : kw?⁴¹ รู้สึกว่ามันเงียบ, tc²¹ ชอบบรรยากาศณอนั้น รู้สึกมันเป็น
 เมืองนอก, คล้ายๆเมืองนอก, รู้สึกหยังจั้นมี khə?⁴⁵. na?⁴⁵ =
 เจนจिरา : สาธ, ไซ.
 นิธิกร : = ha?⁴⁵, lcw⁴⁵ ผลสุดท้าย kw⁴¹ มา, เช่า, wə:⁴¹, เช่า lɔ³⁵ ซื่อ
lɔ³⁵ เซ็ง.

(หน้า:146-150)

หลังจากที่นิธิกรได้เล่าความรู้สึกของตนเกี่ยวกับย่านรอสซิล ซิตี อเวนิวแล้ว ก็
 หวนกลับมาตามเรื่องของสถานที่ที่ใช้เปิดเป็นผับว่าใช้วิถีเช่าหรือซื้อหรือเซ็ง ก่อนที่นิธิกรจะ
 ตามถึงเรื่องดังกล่าวนี้ จะเห็นว่า นิธิกรได้ใช้ นะ_(๔) เพื่อที่จะอ้างความสนใจของผู้ร่วม
 สนทนาให้ยังอยู่กับเรื่องที่ตนจะพูดต่อไป ซึ่งเป็นการเปลี่ยนหัวข้อสนทนาจากเรื่องย่านรอสซิล
 ซิตี อเวนิวมากลับมาเป็นเรื่องของการเปิดผับ โดยมีการใช้ดัชนีปัจเจก แล้ว เพื่อแสดง
 การโองความเพิ่มเติมแบบเปลี่ยนกันความด้วย(ดูบทที่ 5)

ในตัวอย่าง(68)ต่อไปนี้เป็น เจสสาราต้องการทราบว่า เมื่อตอนหนึ่งถูกชวนให้มา
 เป็นนักร้องนั้น ความรู้สึกจริงๆในขณะนั้นเป็นอย่างไร จึงอ้างถึงความสำคัญกับถ้อยคำส่วนที่
 กล่าวถึงความรู้สึกครั้งแรกเป็นนิหะ นะ_(๔) เพื่อให้ตอนหนึ่งให้ความสนใจและตอบค้
 ตามได้ตรงตามความประสงค์ของตน

- (68) คีเจสำราญ : ความรู้สึกครั้งแรกเลข๓^{๔๕} khap^{๔๕}, ที่คุณ วิชา สุวิระประทีป
ชวน, ให้มาเป็นนักร้อง๓^{๔๕}, ตอนนั้น, เอ้อ, มีความสับสนวุ่นวาย
ตัดสินใจอยู่นานมี, ๓๖ ๓๖ ๓๖ คีอะไรอยู่บ้าง $\left[\begin{array}{l} \text{ba?}^{๔๕}, = \\ \text{ไม่สับสน} = \end{array} \right.$
- ห้องหนึ่ง :
- คีเจสำราญ : = ตอนนั้น.

(นักร้องหน้าใหม่: 145-149)

การที่คีเจสำราญได้กล่าวอ้างบนประโยค "ตอนนั้น" หลังจากส่วนที่เป็นเนื้อหา
อีกครึ่งหนึ่ง (บรรทัดที่ 149) ช่างฮินฮันได้ว่าคีเจสำราญให้ความสำคัญกับความรู้สึกของ
ห้องหนึ่งในขณะนั้นเป็นพิเศษจริงๆ

จะเห็นว่า ในตัวอย่าง (68) นี้ ๓๖, จะทำหน้าที่คล้ายๆกับเป็นรูปภาษาแสดง
แก่นความของประโยค แต่ก็ไม่ใช่คำแสดงแก่นความ เพราะแก่นความที่แท้จริงของประโยค
คือ "ความรู้สึกครั้งแรกเลขที่คุณ วิชา สุวิระประทีปชวนให้มาเป็นนักร้อง" ซึ่งแสดงด้วยดัชนี
ปริจเจตนาแสดงแก่นความ ๓๖, จึงกล่าวได้ว่า ๓๖, ทำหน้าที่เพียงแสดงถ้อยคำส่วนที่คีเจ
สำราญต้องการให้ห้องหนึ่งสนใจเป็นพิเศษ

สำหรับในตัวอย่าง (62) ข้างต้นนั้น เมื่อกอธได้ฮินกรานว่าหากหิวจนเป็นลมไปก็
คืนนี้ ดินได้ฮินไม่ซัดจึงถามกลับว่า "อะไร๓๖?" (สามคนอลเวง: 294) เป็นการชี้ ๓๖,
ถ้าให้กอธสนใจคำถามของคุณ เพื่อที่จะได้ทราบมันซัดว่าคนต้องการข้อมูลเรื่องใด

ส่วนในตัวอย่าง (59) ที่กล่าวถึงในหน้า 109 นั้น เมื่อกวีสตอบรับว่าจะร้องเพลง
เหนือใจให้ฟังแล้ว คีเจซ็ฮก็บอกว่า "ร้องคลอไปเลข๓๖^{๔๕} khap^{๔๕}" (เสียดา: 64)
เป็นการชี้ ๓๖, ถ้าให้คีสสนใจถ้อยคำของคุณ เพื่อจะปฏิบัติตามได้อย่างเหมาะสม

ดังได้กล่าวมานี้ สรุปได้ว่า ดชนีปริจเจตนา ๓๖, มีหน้าที่หลักแสดงการวิจารณ์
ถ้าให้ผู้ฟังสนใจถ้อยคำของผู้พูด ไม่ว่าถ้อยคำนั้นจะแสดงวิจารณ์เช่นใดก็ตาม

6.2.5 ไซ้มือ

ไซ้มือ เป็นดัชนีปริจเจตแสดงวัจนกรรมฮ้าความสนใจของผู้ฟัง

ตามปกติแล้ว ในการสนทนากันเมื่อบุคคลหนึ่งแสดงบทบาทเป็นผู้พูด ผู้ร่วมสนทนาคนอื่น ๆ ก็จะต้องเป็นผู้ฟัง การสนทนาจึงจะดำเนินไปได้อย่างราบรื่น แต่ในบางครั้ง ขณะที่กำลังพูดอยู่นั้น ผู้พูดอาจไม่แน่ใจว่าผู้ฟังยังให้ความสนใจติดตามฟังและมีความเข้าใจต่อสิ่งที่ตนพูดมากน้อยเพียงใด จึงต้องใช้ดัชนีปริจเจตไซ้มือ เป็นกลไกในการฮ้าให้ผู้ร่วมสนทนาได้ตระหนักว่าขณะนั้นตนเองยังมีบทบาทเป็นผู้ฟัง และจะต้องให้ความสนใจฟังเรื่องที่ผู้พูดกำลังพูดอยู่ เป็นการรักษาระดับความสนใจของผู้ฟังให้ยังคงอยู่กับเรื่องที่ผู้พูดกำลังพูด และเมื่อทั้งผู้พูดและผู้ฟังต่างก็ตระหนักในบทบาทของตนและแสดงบทบาทดังกล่าวอย่างเหมาะสมแล้ว การสนทนาจึงจะดำเนินไปได้อย่างราบรื่น

ในการศึกษาคำแสดงการถามแบบตอบรับหรือตอบปฏิเสธในภาษาไทย จิตราภรณ์ เกียรติไพบูลย์ (2525) ได้ให้ข้อสรุปว่า "ไซ้ไหม" เป็นคำแสดงการถามทดสอบ กล่าวคือ ผู้พูดมีข้อมูลในเรื่องที่ถามและคำตอบมากพอ แต่ถามเพียงเพื่อให้ได้คำตอบจากผู้ฟังมายืนยันคำตอบที่ตนคาดไว้ว่าถูกต้องหรือไม่

เมื่อพิจารณาจากรูปคำแล้ว จะเห็นว่า ดัชนีปริจเจตไซ้มือ ก็คือคำแสดงคำถามทดสอบ "ไซ้ไหม" นั่นเอง ผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับความสัมพันธ์และความแตกต่างระหว่างดัชนีปริจเจตไซ้มือ และคำแสดงคำถาม "ไซ้ไหม" ไว้ดังนี้

1. ดัชนีปริจเจตไซ้มือ น่าจะมีที่มาจากคำแสดงคำถามทดสอบ "ไซ้ไหม"

จากข้อสรุปดังกล่าวข้างต้นของจิตราภรณ์ เกียรติไพบูลย์ (2525) อาจพิจารณาต่อไปได้อีกว่า เมื่อผู้ถามมีคำตอบที่คาดอยู่แล้ว และมีใจว่าคำตอบที่ตนคาดไว้มีแนวโน้มสูงที่จะเป็นข้อมูลที่ถูกต้อง บางครั้งผู้ถามที่ใช้คำแสดงคำถาม "ไซ้ไหม" จึงอาจไม่ต้องรอคำตอบจากผู้ฟัง ปรากฏการณ์นี้มีความสอดคล้องกับการแสดงหน้าที่ของดัชนีปริจเจตไซ้มือ คือไม่ได้แสดงวัจนกรรมถามให้ตอบ หากแต่แสดงว่าผู้พูดต้องการรักษาระดับความสนใจของผู้ฟังและให้ผู้ฟังติดตามฟังเรื่องที่ตนจะพูด ดังนั้น เมื่อผู้พูดใช้ดัชนีปริจเจตไซ้มือ จะไม่มีการรอคำตอบใดๆจากผู้ฟัง เพราะเป็นเพียงการบอกให้ผู้ฟังยังคงให้ความสนใจอยู่กับเรื่องราวที่กำลังสนทนากันอยู่ จึงอาจกล่าวได้ว่า ดัชนีปริจเจตไซ้มือ มีที่มาจากคำแสดงคำถามทดสอบ "ไซ้ไหม"

2. ดัชนีปริจเฉทไช้มี๊เป็นคำคนละคำกับคำแสดงคำถามทศสอบ"ไช้ไหม"

จากข้อมูลที่ใช้ในการสนทนาดัชนีปริจเฉท พบว่า ไม่มีดัชนีปริจเฉทที่มีรูปแปรเป็น tɕhəj⁴¹ mə⁴⁵ เลย นอกจากนี้รูปภาษาซึ่งเป็นดัชนีปริจเฉทจะมีการแปรเสียงของพยางค์ได้มาก ในข้อมูลพบว่ามีดัชนีปริจเฉทไช้มี๊ซึ่งมีรูปแปรเป็นคำพยางค์เดี่ยวว่า tɕhia⁴⁵ ด้วย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงไม่ใช้"ไช้ไหม"เป็นรูปพื้นฐานของดัชนีปริจเฉทนี้ แต่ใช้ว่าไช้มี๊แทน ซึ่งมีหน้าที่นอกจากคำแสดงคำถามทศสอบ"ไช้ไหม"

อย่างไรก็ตาม แม้ผู้วิจัยจะแยกดัชนีปริจเฉทไช้มี๊ออกจากคำแสดงคำถามทศสอบ"ไช้ไหม" แต่จากข้อสังเกตข้อ 1. ผู้วิจัยยังคงยอมรับว่า ดัชนีปริจเฉทไช้มี๊มีที่มาจากคำแสดงคำถามทศสอบ"ไช้ไหม"

ตัวอย่าง(69)นี้ แสดงการใช้ ไช้มี๊ เพื่อธำความสนใจของผู้ฟัง ทำให้ผู้ฟังยังคงติดตามเรื่องที่ผู้พูดกล่าวโดยตลอด และยังแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างการใช้ดัชนีปริจเฉทไช้มี๊กับคำแสดงคำถามทศสอบ"ไช้ไหม" ได้อย่างชัดเจน

- (69) ปูก : ช่าง, kw⁴¹มีช่างเลือกตั้งท๒: ๖๖, โทรหาเพื่อนคนningท๒: ๖๖.
- หนึ่ง : [tɕhəj⁴¹ mə⁴⁵. คำบอกไว้, ไม่, ไม่เข้า. | โทรหาอุง, โทรหา= |
 | ไคร. นิจิตตเทอ. | ไคร. ๒๒: ๖๖ จำลอง.
- ปูก : =อุง⁴¹, จวงจันท๒: ๖๖. [kw⁴¹โทรหาคำ tɕhə⁴¹ mə⁴⁵, =
 | ท๒: ๖๖ อุง.
- หนึ่ง :
- ปูก : =ถามว่าอุง, ตอนนี้อยู่ตรงไหนท๒: ๖๖, ไม่รู้⁴¹, อยู่ตรงบ้านนิจิตต-
 | tɕhəj⁴¹ mə⁴⁵. ป้าต, ป้าต, ถัดจากนิจิตต, thi^{๖๖} ni: ๖๖ kw⁴¹=
- กขลฝ : ((หัวเราะ))
- หนึ่ง : ((หัวเราะ))
- ปูก : =ถามใหม่, [kw⁴¹คค, มันkw⁴¹คคไป, มันkw⁴¹คคไปเรื่อย tɕhia⁴⁵, =
 | มีอยู่ทั่วเมือง ((หัวเราะ))
- หนึ่ง :
- ปูก : = คคไปเรื่อย, พอคคมันมีมือถือkw⁴¹คคไปเรื่อย tɕhə⁴¹ mə⁴⁵, เส่⁴¹จ
 | แล้ว, เนื่อ, ตอนนี้อยู่บ้านกขลฝ. ((หัวเราะ))สรุป, มันอยู่ไหนkw⁴¹ไม่รู้.

กล่าวได้ว่า การใช้ ไชนี่ ไม่ได้แสดงว่าผู้พูดให้ความสำคัญกับถ้อยคำใดเป็นพิเศษ แต่เป็นการให้ความสำคัญกับการจำแนกบทบาทของผู้ร่วมสนทนาในขณะที่สนทนาอยู่นั้น

6.2.6 เนาะ

เนาะ เป็นดัชนีปริจเฉทแสดงวิจนกรรมขอการสนับสนุน มีหน้าที่รองแสดงว่าเรื่องที่ขอการสนับสนุนนั้นเป็นเรื่องที่ผู้พูดคาดว่าผู้ฟังนึกออกหรือเข้าใจได้ และแสดงการส่งมัตต์

ถ้อยคำที่ปรากฏหน้าเนาะนั้น จะอ้างถึงเรื่องและผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังเห็นด้วยและสนับสนุนคน เนาะ จึงมีหน้าที่หลักในการแสดงวิจนกรรมขอการสนับสนุน

ในบางโอกาส ผู้พูดอาจใช้เนาะขอการสนับสนุน เพื่อที่จะบอกให้ผู้ฟังทราบว่าตนเห็นด้วยกับเรื่องและผู้ฟังได้กล่าวมาก่อนก็ได้ด้วย

การที่จะขอการสนับสนุนในเรื่องใดเรื่องหนึ่งได้นั้น เรื่องดังกล่าวจะต้องเป็นเรื่องที่ผู้ฟังจะนึกออกหรือเข้าใจได้จากบริบททางภาษา จากสถานการณ์ในการสนทนา หรือจากความรู้ทั่วไป (general knowledge) ด้วย จึงเท่ากับว่า เนาะ มีหน้าที่รองแสดงสถานะของเนื้อหาในลักษณะเช่นนี้ด้วย

นอกจากนี้ เนาะ ยังทำหน้าที่รองในการแสดงการส่งมัตต์ เพื่อให้ผู้ฟังได้แสดงการสนับสนุนด้วย

อย่างไรก็ตาม การส่งมัตต์ที่แสดงโดยดัชนีปริจเฉทเนาะนั้น มีลักษณะพิเศษที่ผู้พูดอาจไม่ต้องรอการรับมัตต์จากคู่สนทนาก็ได้ ด้วยเหตุที่ผู้พูดมีความคาดหวังอยู่แล้วว่าผู้พูดจะต้องเห็นด้วยและสนับสนุนคน ในบางครั้งผู้พูดจึงไม่รอการรับมัตต์จากคู่สนทนา

ในตัวอ่าง (71) ต่อไปนี้ ขณะที่รถแล่นผ่านศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ หนึ่งได้ชี้ให้กอล์ฟและปึกดูศูนย์ประชุม ปึกซึ่งไม่เคยผ่านมาบริเวณดังกล่าว ได้บอกว่าจินตนาการว่าศูนย์ประชุมดังกล่าวตั้งอยู่บนถนนรัชดาภิเษก หนึ่งก็อธิบายว่า ถนนที่รถกำลังแล่นอยู่นี้ก็คือถนนรัชดาภิเษก การที่ปึกไม่รู้จักถนนหนทางนี้ ทำให้ปึกรู้สึกว่าคุณเองเหมือนเป็นคนมาจากบ้านนอก ปึกใช้เนาะในการขอให้ผู้ร่วมสนทนาสนับสนุนความคิดดังกล่าว พร้อมทั้งส่งมัตต์

- (71) หนึ่ง : หนึ่ง, kw⁴¹ รัชดา [ภิเชก.
 ปีก : [นี่ถนนรัชดาเธอ. Z
 หนึ่ง : รัชba?⁴¹.
 ปีก : ฮาวจิง.
 หนึ่ง : lcw⁴⁵ มันมือโศกมาคั้น [หน่อหนึ่ง, tɕhaɯ⁴¹ ma?⁴⁵.
 ปีก : tɕ:⁴⁵, ดันเหมือนบ้านนอกเลขกข?⁴⁵.
 หนึ่ง : ʋ:³³. กูเห็นด้วยอีกlc?³¹.

(สามคนออกเวง: 460-466)

การที่ปีกขอการสนับสนุนว่าคุณเหมือนคนบ้านนอกนั้น ปีกคาดว่ามีร่วมสนทนากันจะ
 เข้าใจได้จากสถานการณ์ที่เป็นอยู่ในขณะนั้น นั่นคือ การที่ปีกไม่รู้จักถนนหนทางเลย

ในตัวอย่างต่อไปนี้ คำที่ใช้เนาะขอการสนับสนุนจากหลาน ว่าภาษาญี่ปุ่นไม่น่าจะ
 เขียนจากข้างหลังมาข้างหน้า เพราะขัดกับธรรมชาติของการเขียนหนังสือด้วยมือขวา แต่
 ไม่ส่งผลดี เพราะมันใจว่าหลานจะเห็นด้วย เนื่องจากการที่คนโดยทั่วไปเขียนหนังสือด้วย
 มือขวา และการเขียนหนังสือจากข้างหลังมาข้างหน้าขัดกับธรรมชาติของการเขียนหนังสือ
 ด้วยมือขวานั้น เป็นสิ่งที่มีความเป็นเหตุเป็นผลเหมาะสมตามความเป็นจริง และนับว่าเป็น
 ความรู้ทั่วไปที่บุคคลหนึ่งมี

- (72) ตา : เขียนแถวลง, lc?⁴⁵ เขียนแถวหน้า, เขียน, ไม้, -เขียนหลังมาหน้า.
 หนังสือจีนมันkw⁴¹ เขียนแถวหลังมาหน้า. tc³¹ มันkw⁴¹ เขียนมือขวามันไม่น่า
 เขียนข้างหลังมาข้างหน้าkw?⁴⁵. tɕha⁴¹ เขียนมือซ้าย(หัวเราะ)เขียน
 ข้างหลังมาข้างหน้าอีกพอว่า. tc³¹ มันเขียนลง, lcw⁴⁵ ขึ้นแถวใหม่, หมด
 (ก่อนนอน: 162-165)

ส่วนตัวอย่าง(73)นี้ แสดงการใช้ เนาะ ขอการสนับสนุน เพื่อที่จะบอกให้ผู้อื่น
 ทราบว่าคุณเห็นด้วยกับเรื่องที่มีผู้ซึ่งได้กล่าวมาก่อน

- (73) หนึ่ง : เค้าบอกเค้าไปไม่ได้, phw⁴⁵ หรือ sa⁴¹ สามี้เค้าไม่มา.
 ปีก : -?wə⁴⁵, นำเบือหน้าอ, พวกที่ มีลูกกานตัวมีสามีกวางใจnia⁴¹.
 หนึ่ง : | ไซ้.
 กอล์ฟ : kwə⁴⁵.

(สามคนออกเสียง=25-28)

จากการที่ได้พูดคุยถึงเพื่อนบางคนที่มีแฟนแล้ว ปีกก็ได้บ่นว่า คนที่มีแฟนแล้ว และทำตัวติดกับแฟนตลอดเวลาเป็นหนักหน้าเบือ หนึ่งก็รีบแสดงความคิดเห็นคำว่า“ไซ้”ตั้งแต่ปึกยังกล่าวไม่จบผลัด และเมื่อปึกจบผลัดแล้ว กอล์ฟก็ต้องการแสดงความคิดเห็นด้วยบ้าง แต่ไม่กล้าออกมาโดยตรง แต่กลับทำเหมือนว่าสิ่งที่ปึกพูดนั้นเป็นความคิดเห็นหรือความรู้สึกของคนและขอการสนับสนุนความคิดดังกล่าวโดยไซ้ เนาะ

สรุปได้ว่า เนาะ ทำหน้าที่หลักในระนาบโครงสร้างสร้างกิจกรรม ทำหน้าที่รองในระนาบสถานะของเนื้อหา และระนาบโครงสร้างผลัด

6.2.7 ว่าจั้นเอะ

ว่าจั้นเอะ เป็นดัชนีปริจเฉทแสดงกิจกรรมตามพิธีสนความเข้าใจ มีหน้าที่รองแสดงว่าผู้พูดเป็นผู้สนองความ แสดงว่าสิ่งที่ถามนั้นเป็นเรื่องที่ผู้พูดคาดว่าอยู่ในความนึกคิดของผู้ฟังแล้ว และแสดงการส่งผลัด

ถ้อยคำที่ปรากฏหน้า ว่าจั้นเอะ จะอ้างถึงสิ่งที่ผู้พูดได้รับฟังมา แล้วตีความหรือสรุปความ และผู้พูดต้องการถามเพื่อให้เกิดความแน่ใจว่า ตามที่ตนตีความหรือเข้าใจนั้นถูกต้องหรือไม่ ว่าจั้นเอะ จึงมีหน้าที่หลักแสดงเจตนาตามพิธีสนความเข้าใจของผู้พูด

การที่ผู้พูดจะถามเพื่อพิธีสนความเข้าใจของคนโดยไซ้ ว่าจั้นเอะ ได้ นั้น คู่สนทนาต้องกล่าวถ้อยคำอย่างใดอย่างหนึ่งมาก่อนหน้านั้น ซึ่งผู้พูดได้ฟังแล้วนำตีความสรุปหรือทำความเข้าใจ แล้วจึงถาม ดังนั้น เมื่อมีการใช้ ว่าจั้นเอะ ผู้พูดจะอยู่ในฐานะผู้สนองความเสมอ ว่าจั้นเอะ จึงเป็นรูปภาษาที่แสดงบทบาทดังกล่าวของผู้พูด

นอกจากนี้ ว่าจั้นเถอะ ยังทำหน้าที่รองแสดงสถานะของเรื่องก็ตามนั้นว่า เป็นเรื่องที่มีผู้พูดว่าอยู่ในความนึกคิดของคู่สนทนาในขณะนั้นแล้ว ทั้งนี้เพราะเป็นเรื่องที่มีผู้พูดเพียงได้ฟังมาจากคู่สนทนา

ในการถามให้ตอบ ผู้พูดจะได้คำตอบที่ต่อเมื่อส่งผลัดให้คู่สนทนาตอบ ดังนั้น การที่ว่าจั้นเถอะ เป็นดัชนีปริจเจกแสดงการถามนิสัจจนความเข้าใจ จึงทำให้ว่าจั้นเถอะ มีหน้าที่รองแสดงการส่งผลัดด้วย

ในตัวอย่าง(74)นี้ หลังจากที่เรื่องบัพแสดงความเห็นเกี่ยวกับปัญหาและการแก้ปัญหาของกรุงเทพมหานครแล้ว ดีเจบเรศก็ได้ทำความเข้าใจต่อคำของเรื่องบัพและพยายามที่จะสรุปออกมา พร้อมกับใช้ว่าจั้นเถอะ ในการแสดงเจตนาถามนิสัจจนความเข้าใจ ดังกล่าวว่าคุณต้องสอดคล้องกับสิ่งที่เรื่องบัพต้องการบอกคนหรือไม่

- (74) เรื่องบัพ : =ยังติดขัดกับระบบ [มากมายเหลือเกิน, มัน มันทำให้มีความรู้สึกว่าเป็น
ดีเจบเรศ : [?๓:๓³³. [khap⁴⁵.
เรื่องบัพ : =?๑? ⁴⁵ทำไม, กรุงเทพฯเราไปเข้าจิงเลย, [təhaj⁴¹ məj⁴⁵=
ดีเจบเรศ : [?๑:๑³⁵.
เรื่องบัพ : =ha?⁴⁵, ส่วนมากจะเป็นทั้งจั้น.
ดีเจบเรศ : [khrap⁴⁵.
ดีเจบเรศ : ทั้งๆที่, mə: ³⁵อะไรต่อมิอะไรมันหว⁴¹ มากมาเหลือเกิน, [พุงเข้ามา=
เรื่องบัพ : [ha?⁴⁵.
ดีเจบเรศ : =สู่กรุงเทพฯหมดพอ: ⁴¹ ฤๅน⁴⁵ thы?⁴¹.
เรื่องบัพ : [khrap⁴⁵ phom³⁵.

(เลือกตั้ง: 74-82)

ความเข้าใจที่ดีเจบเรศต้องการถามนิสัจจนความถูกต้องนี้ เป็นเรื่องของปัญหาในกรุงเทพมหานคร ซึ่งก็เกิดจากการที่ได้ฟังต่อคำของเรื่องบัพ ดังนั้น ในขณะที่ดีเจบเรศถามเรื่องบัพนั้น เขาอยู่ในฐานะผู้สนองความ ว่าจั้นเถอะ ซึ่งมีหน้าที่หลักแสดงการถามนิสัจจนความเข้าใจ จึงมีหน้าที่รองแสดงบทบาทของดีเจบเรศเป็นผู้สนองความด้วย

เรื่องที่ตีเจบุเรศตามพิสูจน์ความเข้าใจนี้เป็นเรื่องที่กำลังสนทนากันอยู่ และเรื่องบุตย์เพิ่งได้อธิบายไป ตีเจบุเรศจึงคาดได้ว่าเป็นเรื่องที่ยังคงอยู่ในความนึกคิดของเรื่องบุตย์ จึงกล่าวได้ว่า ว่าจันเอยะ แสดงสถานะของเรื่องที่ถามนี้ว่าเป็นเรื่องที่ตีเจบุเรศคาดว่าอยู่ในความนึกคิดของเรื่องบุตย์ในขณะนั้นแล้ว

ขณะเดียวกัน เมื่อใช้ว่าจันเอยะเพื่อถามพิสูจน์ความเข้าใจ ตีเจบุเรศก็ส่งผลัดให้เรื่องบุตย์ตอบด้วย

โดยสรุป กล่าวได้ว่า ว่าจันเอยะ ทำหน้าที่หลักในระนาบโครงสร้างวัจนกรรมตามพิสูจน์ความ และมีหน้าที่รองในระนาบกรอบผู้ร่วมสนทนา ระนาบสถานะของเนื้อหา และระนาบโครงสร้างผลัด

6.2.8 หา_(๔)

หา_(๔) เป็นดัชนีปริจเจกแสดงวัจนกรรมกระตุ้นให้ผู้ฟังตอบคำถาม มีหน้าที่รองแสดงการส่งผลัด

ในการสนทนากัน บางครั้งผู้ฟังหรือคู่สนทนาอาจไม่ได้ตอบคำถามบางคำถามซึ่งผู้พูดต้องการคำตอบจริงๆ อาจเป็นเพราะผู้ฟังกำลังสนใจเรื่องอื่นอยู่ หรือไม่ได้ยินคำถาม หรือได้ยินแต่คิดว่าผู้พูดไม่ต้องการคำตอบจริงๆ จึง หรือในกรณีที่ผู้ร่วมการสนทนานั้นมากกว่าสองคน ผู้ฟังก็อาจกำลังคุยกับคู่สนทนาคนอื่นอยู่ ผู้พูดจึงต้องหากโลกที่จะบอกให้ผู้ฟังหันมาสนใจและให้คำตอบที่ตนต้องการ โลกหนึ่งก็คือการใช้ดัชนีปริจเจกหา_(๔)

และเมื่อผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังตอบคำถามของตน ผู้พูดก็ต้องส่งผลัดด้วย หา_(๔) ซึ่งแสดงการกระตุ้นให้ผู้ฟังตอบ จึงมีหน้าที่รองแสดงการส่งผลัดด้วย

ตัวอย่างต่อไปนี้ แสดงการใช้ หา_(๔) แสดงเจตนาของผู้พูดที่จะกระตุ้นให้ผู้ฟังตอบคำถามของตน

- (75) ปูก : ๗๕^{๓๓}. กอล์ฟว่ามันถูกไป
 มะหกมัน๗๕^{๔๑}. สำหรับปอสอาจจะรู้สึกแพงเข้าใจมะ? ๗๕^{๔๕} ปอสไม่ได้
 อยู่ช่วงการนี้. ๗๕^{๔๑} ว่างการเราเราว่ามันถูกแล้ว ๗๕^{๔๕}.
 กอล์ฟ : ๗๕^{๓๓}.
 หนึ่งใน : ปอส. ๗๕^{๔๕} ปอส, ปอส
 มันจบวิธี ๗๕^{๔๑}.
 กอล์ฟ : ๗๕^{๔๑}.
 หนึ่งใน : จบแล้ว เทรอ.
 กอล์ฟ : หน้ามันไม่ถึงร้อย๗๕^{๔๕} เน้อ.
 ปูก : ช่าย. ๗๕^{๔๕} ต้อง, ต้องวิธีต้องคงจุกขึ้นอีก, ๗๕^{๔๕} ใจความสำคัญคืออะไร,=
 กอล์ฟ : ๗๕^{๓๓}. ไซ่ ไซ่.
 หนึ่งใน : ๗๕^{๓๕}.
 ปูก : =กึ่งเปเปอร์เลส.
 หนึ่งใน : ได้ปอสจบหรือยัง.
 กอล์ฟ : ยัง. ๗๕^{๓๕}: ีตอนที่หลังมันจะมารจบก่อนได้ใจ๗๕^{๔๕}.

(ส่วนคนออกวาง: 650-664)

ขณะที่กอล์ฟกับปูกกำลังแสดงความเห็นกัน เกี่ยวกับราคาค่าแปลเอกสารของปอส
 หนึ่งก็เอยคำถามว่าปอสสำเร็จการศึกษาหรือยัง กอล์ฟได้ตอบว่า "ยังไม่จบ" แล้วก็กลับไปคุย
 กับปูกต่อ หนึ่งอาจจะไม่ทันได้ยินคำตอบของกอล์ฟ (เห็นได้จากการที่หนึ่งยังถามซ้ำว่า "จบ
 แล้วหรือ" ทั้งๆที่กอล์ฟเพิ่งตอบว่า "ยังไม่จบ") ประกอบกับการที่เห็นว่ากอล์ฟกับปูกยังคง
 กันอยู่ ทำให้คิดว่าไม่มีใครสนใจสิ่งที่ตนถาม จึงใช้๗๕^{๔๕}, เมื่อกระตุ้นให้กอล์ฟหรือปูกตอบ
 คำถามของตน พร้อมทั้งส่งผลัด เพื่อให้คนใดคนหนึ่งตอบ แต่ก็ยังไม่มีใครตอบ หนึ่งจึงตั้ง
 ถามซ้ำอีกครั้งว่า "ได้ปอสจบหรือยัง"

สรุปได้ว่า ๗๕^{๔๕}, ทำหน้าที่หลักในระนาบโครงสร้างวัจนกรรม และทำหน้าที่รอง
 ในระนาบโครงสร้างผลัด

6.2.9 นี้_(๑)

นี้_(๑) เป็นดัชนีปริจเฉทแสดงวัจนกรรมเรียกความสนใจของผู้หนึ่ง มีหน้าที่รองแสดงการเริ่มผลิต และแสดงว่าผู้พูดดำเนินบทเป็นผู้เสนอความ

ในการสนทนากัน เมื่อบุคคลต้องการที่จะกล่าวถึงข้อค้างใจอย่างใดอย่างหนึ่งแก่ผู้ร่วมสนทนา แต่เห็นว่าในขณะนั้นผู้ร่วมสนทนาอาจไม่อยู่ในอาการที่จะฟังตนเอง เนื่องจากอาจจะกำลังสนใจสิ่งอื่นอยู่ หรือในกรณีที่มีผู้ร่วมการสนทนานั้นมากกว่าสองคน ผู้ร่วมสนทนาอาจจะกำลังคุยกันเองในเรื่องอื่นอยู่ การใช้ดัชนีปริจเฉทนี้_(๑) ก็จะช่วยให้บุคคลดังกล่าวสามารถเรียกความสนใจจากผู้หนึ่งได้ ก่อนที่จะกล่าวอะไรต่อไป

เมื่อบุคคลใช้นี้_(๑) เพื่อเรียกความสนใจจากผู้หนึ่งเมื่อตนต้องการจะพูด ดังนั้น นี้_(๑) จึงเป็นเสมือนสัญญาณบอกผู้ร่วมสนทนาด้วยว่า ขณะนี้บุคคลดังกล่าวต้องการใช้สิทธิในผลิตนั้น นี้_(๑) จึงทำหน้าที่รองแสดงการเริ่มผลิตด้วย

และด้วยเหตุที่ผู้พูดใช้นี้_(๑) เพื่อให้ผู้ร่วมสนทนาให้ความสนใจกับตนเพราะตนมีสิ่งที่จะพูดนี้ นี้_(๑) จึงทำหน้าที่แสดงบทบาทของผู้พูดเป็นผู้เสนอความด้วย เพราะผู้พูดมีเรื่องที่ต้องการจะพูด เท่ากับว่าผู้พูดกำลังจะเป็นผู้เริ่มเรื่องด้วย

ตัวอย่างต่อไปนี้ แสดงการใช้นี้_(๑) เพื่อเรียกความสนใจจากผู้หนึ่ง ขณะเดียวกันก็เป็นสัญญาณการเริ่มผลิต และแสดงว่าผู้พูดกำลังจะดำเนินบทผู้เสนอความ

(76) นิธิกรชาย : จินอะไรkhap⁴⁵.
 ช่าง : Z เจ็บๆแป็บ, นื่องผมจะเล่นมุกแล้ว,

มีจินอะไรมั่ง.
 ((ผู้ชมในห้วงส่งกวีต))

นิธิกรชาย : ni:⁴¹ ni:⁴¹ ni?⁴¹, ni:⁴¹ ถ้าคุณไม่ชอบnia⁴¹ na?⁴⁵.
 ไม่ให้ks?⁴⁵ เนอ.

(ลูกครึ่ง:66-70)

เมื่อพิธีกรถามถึงเกียรติว่ามีเชื้อสายจีนอะไร ชำรงก็ขอผลิตให้เรนทร์
น้องชายของตน เพื่อให้เรนทร์พูดมุกตลกเกี่ยวกับคำว่าจีน พิธีกรชายต้องการจะบอกให้
ชำรงทราบว่า ถ้าชำรงไม่เอ่ยปากขอคำของตัวเองก็คงไม่ยอมให้ผลิต แต่ในขณะนั้น ทุกคน
กำลังตื่นตื่นสนใจมุกตลกที่เรนทร์จะพูดให้ฟัง พิธีกรชายจึงใช้ นี้_(๑) เรียกความสนใจของ
คนอื่นมายังตนเอง เพื่อฟังสิ่งที่คนจะพูดก่อน ขณะเดียวกัน ก็เป็นการบอกให้ผู้อื่นทราบว่า
ตนกำลังจะเริ่มผลิตในฐานะผู้เสนอความ

สรุปได้ว่า นี้_(๑) ทำหน้าที่หลักในระนาบโครงสร้างวัจนกรรม และมีหน้าที่รองใน
ระนาบโครงสร้างผลิต และระนาบกรอบผู้ร่วมสนทนา

6.2.10 เฮ็ฮ

เฮ็ฮ เป็นดัชนีปริจเจตแสดงวัจนกรรมเรียกความสนใจจากผู้ฟัง มีหน้าที่รอง
แสดงว่าผู้พูดวางตัวแบบคนค้นเคศสนิทสนมกับผู้ฟัง

แม้ เฮ็ฮ จะมีหน้าที่หลักในการเรียกความสนใจจากผู้ฟัง เช่นเดียวกับดัชนีปริจเจต
นี้_(๑) แต่โดยปกติ ผู้พูดมักใช้ เฮ็ฮ ในการเรียกความสนใจจากผู้ฟังเฉพาะเมื่อตนต้องการ
จะพูดเรื่องที่คิดว่าไม่สอดคล้องกับความคิดของผู้ฟัง หรือเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดของตนเองหรือผู้ฟัง
ได้พูดไปแล้ว

นอกจากนี้ ในบางโอกาส เมื่อยังไม่มีการพูดคุยกันมาก่อน และผู้พูดต้องการชวน
คุย ก็อาจใช้ เฮ็ฮ เพื่อเรียกความสนใจจากผู้ที่ต้องการจะคุยด้วยเสียก่อนก็ได้

ความแตกต่างระหว่างดัชนีปริจเจต นี้_(๑) และ เฮ็ฮ จึงอยู่ที่บริบทในการใช้ กล่าวคือ
ตามปกติแล้ว ผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯจะใช้ดัชนีปริจเจต นี้_(๑) ในการเรียกความสนใจจากผู้
ร่วมสนทนา เพียงเพื่อให้ผู้ร่วมสนทนาซึ่งอยู่ในอาการที่ยังไม่พร้อมจะฟังได้รู้ว่าผู้พูดมีเรื่องที่จะ
จะพูด แต่จะใช้ดัชนีปริจเจต เฮ็ฮ ในการเรียกความสนใจเมื่อต้องการเริ่มการสนทนา หรือ
ต้องการแก้ไขข้อผิดพลาด ข้อความที่ปรากฏร่วมกับ เฮ็ฮ จึงมักเป็นคำทักทายนหรือเป็นข้อคำถามที่เน้น
ความขัดแย้งกับข้อคำถามก่อน ซึ่งในข้อมูลจะไม่พบว่ามีการใช้ นี้_(๑) ร่วมกับคำทักทายนหรือ
ข้อคำถามที่เน้นความขัดแย้งกับข้อคำถามก่อนเลย

ด้วยเหตุที่ดัชนีปริจเจกเอ็ฮ เป็นกลไกที่ผู้พูดใช้เพื่อเริ่มการสนทนาหรือเพื่อแก้ไข
ถ้อยคำ ถ้อยคำที่ผู้พูดจะกล่าวตามมาจึงมีความสำคัญมากกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับถ้อยคำที่
ปรากฏร่วมกับดัชนีปริจเจกเอ็ฮ ซึ่งมักเป็นเรื่องเล่าธรรมดา ผู้วิจัยจึงให้ความเห็นว่าเอ็ฮทำ
หน้าที่ขอให้ผู้ฟังสนใจทั้งผู้พูดเองและสิ่งที่ผู้พูดกำลังจะพูดด้วย ในขณะที่เอ็ฮ จะทำหน้าที่ขอ
ให้ผู้ฟังสนใจเฉพาะตัวผู้พูดในฐานะที่จะแสดงบทบาทผู้เสนอความเท่านั้น

ความแตกต่างอีกประการหนึ่งระหว่างดัชนีปริจเจกเอ็ฮ และเอ็ฮ ก็คือ ในขณะที่
เอ็ฮ มีหน้าที่รองแสดงการเริ่มผลิตในระนาบโครงสร้างผลิต เอ็ฮ จะไม่มีหน้าที่รองใน
ระนาบดังกล่าว ทั้งนี้เพราะผู้พูดอาจใช้เอ็ฮ เพื่อแก้ไขคำพูดของตนเองได้ ฉะนั้นผู้พูดก็อาจ
ใช้เอ็ฮ ในระหว่างที่ผลิตนั้นๆกำลังดำเนินอยู่ก็ได้

ส่วนในระนาบการตอบการผู้ร่วมสนทนานั้น เอ็ฮ ไม่ได้ทำหน้าที่ในการแสดงบทบาท
ของผู้พูด แต่จะทำหน้าที่รองแสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนาว่าเป็นผู้ที่มีความใกล้ชิด
สนิทสนมกัน มีวิธีไม่แตกต่างกันมากนัก หรือผู้พูดอาจเป็นผู้ที่มีอาวุโสกว่าผู้ฟัง เพราะโดย
ปกติแล้ว ผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯจะไม่ใช้ดัชนีปริจเจกเอ็ฮ เมื่อตนเองกำลังสนทนากับผู้ที่
ไม่สนิทสนมหรือผู้ที่มีอาวุโสกว่าตน เพราะถือว่าไม่สุภาพ

ตัวอย่างต่อไปนี้ แสดงการที่ผู้พูดใช้ เอ็ฮ เพื่อเรียกความสนใจจากผู้ฟังก่อนที่จะ
กล่าวขอให้ทำสิ่งที่คาดว่าผู้ฟังไม่ได้คิดจะทำ

- (77) ดีเจสำราญ : หลังจากทีไปส่งเพลง [ให้กับที่เค้า, lcw^{4b} เกิดเค้าอยู่] อึ้งโง.
- คองหนึ่ง : [ha?⁴¹. [rhm:³³ มัน
- ต้องร้องโอดไห้กับร้อง, lcw^{4b}, พอร้องโอดไห้ kw⁴¹ บอ, ?ขย⁴¹ =
- ดีเจสำราญ : [khap^{4b}.
- คองหนึ่ง : =ทำสิ:⁴¹, [kw?⁴¹, kw?⁴¹ พุด, kw?⁴¹ kw⁴¹ lxj³³ นึกว่า=
- ดีเจสำราญ : [?ต:³³¹.
- คองหนึ่ง : =แกพูดเล่น. kw?⁴¹ นึกว่าแกพูดเล่นอยู่เกือบเป็นปี, แกkw?⁴¹ พุดจริงๆ.

(นักร้องหน้าใหม่: 135-141)

ต่องหนึ่งเล่าว่าถ้อยคำของวิษณุให้ตีเง่าราตุง จะเห็นว่ากรที่วิษณุให้ ต่องหนึ่งมาร้องเพลงนั้นเป็นสิ่งที่ต่องหนึ่งเองไม่คาดคิดมาก่อน และวิษณุเองก็คงคาดไว้ อย่างนั้นเช่นกัน การรุดังกล่าวจริงเท่ากันเป็นการเสนอข้อมูลที่ขัดแย้งกับความคาดคิดของ ต่องหนึ่ง เห็นได้จากการที่วิษณุใช้ดัชนีปริเวงกลในการกล่าวด้วย การที่วิษณุคาดว่าต่องหนึ่ง ไม่ได้มีความสนใจจะเป็นนักร้องอยู่ก่อนนี้ เมื่อจะกล่าวชวนให้มาร้องเพลง วิษณุจึงต้องใช้ ดัชนีปริเวงกลเฮ็ฮเพื่อเรียกความสนใจของต่องหนึ่งเสียก่อน

การใช้เฮ็ฮในตัวอย่างนี้ยังแสดงให้เห็นว่าวิษณุและต่องหนึ่งนั้นมีความสนิทสนมกันพอสมควรเนื่องจากทำงานอยู่ร่วมกัน นอกจากนี้ วิษณุก็ยังมีอาวุโสมากกว่าต่องหนึ่งด้วย เพราะต่องหนึ่งเรียกวิษณุว่าพี่ การที่วิษณุใช้เฮ็ฮเรียกความสนใจจากต่องหนึ่งจึงไม่ถือว่าเป็นการไม่สุภาพ

ส่วนตัวอย่าง(78)นี้ แสดงการที่ผู้พูดใช้ เฮ็ฮ เรียกความสนใจจากผู้ฟัง ก่อนที่จะยกไชคำพูดของตัวเอง

- (78) หนึ่ง : ไซ. ไซ. เด็ชว. เด็ชว, ___บคเลขคัก
 ซีมิกส์⁴¹ นอ?⁴⁵, ___ไฮเน็ช, เอโหมอ⁴¹, กอล์⁴⁶ ชิตชวาไปทาง
 เลขนั้น, ph๓๓ thi:⁴¹ เราจะเด็ชวชวา. ___h๓j⁴⁵, ไมช่าฮ, ไม=
 กอล์ : ไทน๓⁴¹, ซีมิกส์.
 หนึ่ง : =ไซ, ตรงไปก่อน. ___ฮฮฮกลางเน็ช, ฮฮ, ฮฮ, ฮฮ, ___ฮฮฮฮเลนเน็ช.
 (สามคนอดเวง: 360-364)

หนึ่งบอกให้กอล์เดริ่มขับรดเข้าเลนชวาเพื่อที่จะเด็ชวชวา แต่หลังจากมองดู เส้นทางแล้ว จึงรู้ว่ายังไม่ถึงจุดที่ต้องการเด็ชว จึงยกไชคำพูดด้วยการบอกกอล์ใหม่ หนึ่ง ใช้เฮ็ฮเพื่อเรียกความสนใจจากกอล์ก่อนจะยกไชคำพูด เพราะคาดว่าในขณะนั้นกอล์ คงกำลังใจจดใจจ่ออยู่กับการที่จะขับรดเข้าเลนชวาเพื่อเด็ชว

จากตัวอย่างทั้งสองที่ออกมา นี้ จะเห็นว่าเราไม่สามารถใช้ดัชนีปริจเจกต์ (3) แทน
ที่ดัชนีปริจเจกต์ เอ็ส ในปริบทเหล่านี้ได้โดยที่ไม่เปลี่ยนความหมายของการสนทนาเลย

โดยสรุป กล่าวได้ว่า เอ็ส ทำหน้าที่หลักในระนาบโครงสร้างวัจนกรรม และมี
หน้าที่รองในระนาบกรอบผู้ร่วมสนทนา

6.3 สรุป

ดังได้กล่าวมานี้ อาจเขียนสรุปภาพรวมของการแสดงหน้าที่หลักและหน้าที่รองของ
ดัชนีปริจเจกต์ในระนาบโครงสร้างได้เป็นตารางที่ 12 ดังปรากฏในหน้า 138

การที่ในภาษาไทยกรุงเทพฯ มีดัชนีปริจเจกต์ซึ่งทำหน้าที่หลักแสดงเจตนาอย่างใด
อย่างหนึ่งของผู้พูดถึง 10 ดัชนีที่ได้กล่าวมาในบทนี้ ช่วยทำให้การสนทนาดำเนินไปอย่างมี
ราบรื่นและเกิดประสิทธิผล เพราะผู้พูดมีกลไกที่จะช่วยแสดงเจตนาแก่คนได้ชัดเจนขึ้น ใน
ขณะที่ผู้ฟังก็มีกลไกที่จะช่วยให้คนตีความและเข้าใจเจตนาของผู้พูดได้ถูกต้องยิ่งขึ้น เมื่อเป็น
เช่นนี้ ทั้งสองฝ่ายก็จะสามารถประสานความเข้าใจกันและมีการตอบสนองกันในการสนทนา
ได้อย่างเหมาะสม

อย่างไรก็ดี ปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่มีผลต่อการที่การสนทนาจะดำเนินไป
ได้อย่างราบรื่นหรือไม่ นั่นก็คือตัวผู้ร่วมสนทนาเอง แม้ดัชนีปริจเจกต์ที่กล่าวถึงในบทนี้จะช่วย
ให้ผู้ร่วมสนทนาปฏิบัติตนและดำเนินการสนทนาไปได้อย่างเหมาะสม แต่ก็ยังมีดัชนีปริจเจกต์
อีกจำนวนหนึ่งที่มีหน้าที่หลักแสดงบทบาทและความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนา ซึ่งช่วยให้ผู้
ผู้ร่วมสนทนาต่างฝ่ายต่างเข้าใจบทบาท ทำที่ ตลอดจนการวางตัวต่อกันในการสนทนาได้
ดัชนีปริจเจกต์ดังกล่าวนี้ ก็คือ ดัชนีปริจเจกต์ซึ่งทำหน้าที่หลักในระนาบกรอบผู้ร่วมสนทนา ซึ่ง
จะกล่าวถึงโดยละเอียดในบทต่อไป

ตารางที่ 12 แสดงภาพรวมการดำเนินงานที่หลักและหน้าที่รองของดัชนีปีวิจัยเอก
ในระนาบโครงสร้างวิศวกรรม

** หมายถึง ระนาบที่ดัชนีปีวิจัยเอกแสดงหน้าที่หลัก

* หมายถึง ระนาบที่ดัชนีปีวิจัยเอกแสดงหน้าที่รอง

ดัชนีปีวิจัยเอก	โครงสร้างเนื้อความ		โครงสร้าง ผลิต	โครงสร้าง วิศวกรรม	กรอบ ผู้ร่วม สนทนา	สถานะ ของ เนื้อหา
	การเชื่อมโยง ของความรู้	การจัด โครงสร้าง ความรู้				
น _(๔)				**		
ค				**		*
เค๕				**		*
น๕ _(๕)				**		
ไข่มือ				**		
เน๕			*	**		*
ว่าจันเค๕			*	**	*	*
ท๗ _(๕)			*	**		
น _(๖)			*	**	*	
เอื้อ				**	*	